

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 15 czerwca 2020 r.

Opinia do ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych na zapewnienie płynności finansowej przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19

(druk nr 142)

Uwagi szczegółowe:

- 1) tytuł ustawy, w części określającej przedmiot ustawy, art. 1 i art. 2 ust. 2 – art. 1, regulujący zakres ustawy, nie odzwierciedlają pełnego przedmiotu spraw regulowanych ustawą. Nie odnoszą się bowiem do spraw dotyczących postępowania o zatwierdzenie układu prowadzonego na podstawie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, z uwzględnieniem przepisów opiniowanej ustawy (tzw. uproszczonych postępowań restrukturyzacyjnych) (rozdział 6). Zgodnie z § 18 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej przedmiot ustawy określa się w tytule ustawy możliwie jak najzwięźle, jednak w sposób adekwatnie informujący o jej treści. Zgodnie natomiast z § 21 ust. 1 pkt 1 Zasad techniki prawodawczej w przepisach ogólnych zamieszcza się określenie zakresu spraw regulowanych ustawą i podmiotów, których ona dotyczy, lub spraw i podmiotów wyłączonych spod jej regulacji. W przepisach art. 1 i art. 2 ust. 2 nie zachowano konsekwencji w zakresie używanego w nich określenia „przedsiębiorca”. Określenie to występuje w art. 1 w znaczeniu potocznym, natomiast art. 2 ust. 2 zawiera skrót tego określenia, ale w innym już znaczeniu. Jeżeli więc chodzi o tego samego przedsiębiorcę, to powinno to znaleźć odzwierciedlenie w treści art. 1, zgodnie z wyrażoną w § 10 Zasad techniki prawodawczej zasadą, że do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie określa się tymi samymi określeniami.

Ponadto w art. 1 proponuje się rezygnację ze sformułowania odnoszącego się do umów kredytu zawartych do dnia 31 grudnia 2020 r. ponieważ ta część przepisu stanowi powtórzenie art. 5.

Propozycja poprawek:

- ogólne określenie przedmiotu w tytule ustawy otrzymuje brzmienie:
„o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19”;
- „Art. 1. Ustawa określa:
  - 1) w art. 2–14 zasady stosowania dopłat do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych podmiotom, o których mowa w art. 2 ust. 2, które znalazły się w trudnej sytuacji finansowej w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych wynikających z rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS-CoV-2, powodującym chorobę zakaźną, zwaną dalej „COVID-19”, oraz działania podejmowane w celu zapobiegania i przeciwdziałania im oraz ich zwalczania;
  - 2) w art. 15– 25 zasady prowadzenia uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu w związku z występowaniem COVID-19.”;
- 2) w art. 2 w ust. 4 wyrazy „W przypadkach, o których mowa w ust. 3 pkt 2” proponuje się zastąpić wyrazami „W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2”, ponieważ art. 2 ust. 3 pkt 2 odnosi się tylko do jednego przypadku, dotyczącego stosowania dopłat do kredytów;

Propozycja poprawki:

w art. 2 w ust. 4 wyrazy „W przypadkach, o których” zastępuje się wyrazami „W przypadku, o którym”;

- 3) art. 7 ust. 1 – mając na względzie § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej oraz poglądy doktryny, należy skreślić fragment przepisu, który określa relacje pomiędzy przepisami w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej. Oczywiście jest, że ust. 2–6 w art. 7 uszczegóławiają ust. 1 tego artykułu. Analogiczna uwaga dotyczy art. 11 ust. 1.

Co więcej w tym drugim przypadku, argumentem za wyeliminowaniem odesłania jest to, że przepisy odsyłają do siebie wzajemnie.

Propozycja poprawek:

- w art. 7 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z uwzględnieniem ust. 2–6”;
- w art. 11 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „, z uwzględnieniem ust. 2,”;
- 4) art. 8 ust. 4 – mając na względzie precyzję odesłania do art. 13 ust. 1 oraz art. 100 ust. 3 w art. 8 ust. 4 oraz biorąc art. 8 ust. 4, ale wskazano okoliczności, które mogą mieć wpływ na wysokość dopłat pod uwagę, że w przepisach tych nie określono wyjątków od (okoliczności, które należy wziąć pod uwagę ustalając maksymalny poziom dopłaty), proponuje się dokonanie niżej sformułowanej korekty.

Propozycja poprawki:

w art. 8 w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazem „uwzględnieniem”;

- 5) art. 9 ust. 2 – definiując określenie „nienależne dopłaty” ustawodawca posłużył się określeniem „dokumenty niepotwierdzające stwierdzonych w nich okoliczności”. Zapewne ustawodawcy chodziło o dokumenty niepotwierdzające okoliczności przedstawionych przez przedsiębiorcę. Sam dokument stwierdza to co jest w nim zawarte. Inną kwestią jest to, czy potwierdza on fakt bądź okoliczność, które powinny być potwierdzone.

Propozycja poprawki:

w art. 9 w ust. 2 skreśla się wyrazy „stwierdzonych w nich”;

- 6) art. 12 ust. 6 pkt 2 – w związku z tym, że ustawa będzie procedowana przez Senat po 15 czerwca, projekt rocznego planu finansowego Funduszu Dopłat do Oprocentowania na rok 2021 **nie będzie mógł być przedstawiony w terminie**. Przepis art. 12 ust. 9

odnosi się bowiem wyłącznie do planu finansowego na 2020 r. Mając to na uwadze należałoby dodać do ustawy przepis, który przesądzi w jakim terminie projekt planu finansowego Funduszu na rok 2021 ma być przedstawiony. Trzeba przy tym wziąć pod uwagę, że zgodnie z art. 12 ust. 8 zatwierdzenie projektu ma nastąpić do 31 lipca 2020 r.

Poza tym nasuwa się pytanie, w jakim celu ustawodawca przewiduje generalny przepis określający procedurę dochodzenia planu finansowego Funduszu do skutku (art. 12 ust. 6 pkt 2 i pkt 8), skoro fundusz ten będzie *de facto* działał wyłącznie w latach 2020 i 2021 (art. 5 przewiduje, że umowy kredytu z dopłatą mogą być zawierane do dnia 31 grudnia 2020 r., z art. 8 ust. 2 wynika, że dopłaty wypłaca się za okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, zaś art. 12 ust. 10, że po wypłacie ostatniej dopłaty środki Funduszu podlegają przekazaniu na rachunek dochodów budżetu państwa).

Propozycja poprawki zostanie sformułowana po ustaleniu intencji prawodawcy.

- 7) art. 12 ust. 10 – skoro Fundusz Dopłat do Oprocentowania ma mieć charakter czasowy, mając na uwadze, że został on utworzony przepisem o utworzeniu (akt konwencjonalny utworzenia; art. 10 ust. 1) oraz biorąc pod uwagę art. 12 ust. 10, należy stwierdzić, że w ustawie brakuje przepisu o likwidacji Funduszu. Fakt przekazania przez BGK środków Funduszu na rachunek dochodów budżetu państwa nie jest tożsamy z aktem konwencjonalnym likwidacji Funduszu. Można byłoby np. przesądzić w art. 12, że z chwilą przekazania środków Funduszu do budżetu, Fundusz ten ulega likwidacji.

Propozycja poprawki:

w art. 12 w ust. 10 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Z chwilą przekazania środków Fundusz ulega likwidacji.”;

- 8) art. 16 ust. 3 – we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „postępowania” proponuje się zastąpić wyrazami „postępowania o zatwierdzenie układu”. Propozycja poprawki ma na celu doprecyzowanie ww. przepisu przez wskazanie konkretnego postępowania, którego dotyczy, w szczególności mając na uwadze, że dalsze przepisy pkt 1 i 2 w ust. 3 odnoszą się do różnych rodzajów postępowań. Analogiczna uwaga dotyczy art. 22 ust. 1 oraz art. 23.

Propozycja poprawek:

– w art. 16 w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „postępowania” dodaje się wyrazy „o zatwierdzenie układu”;

– art. 22 w ust. 1 w zdaniu drugim po wyrazie „postępowania” dodaje się wyrazy „o zatwierdzenie układu”;

– w art. 23 po wyrazach „umorzenia postępowania” dodaje się wyrazy „o zatwierdzenie układu”;

9) art. 24 ust. 2 – przepis ten nie ma żadnej wartości normatywnej. Nie ma wątpliwości, że art. 24 ust. 1 nie wyłącza innych przepisów o obowiązku naprawienia szkody. Jeśli ustawodawca chciałby ograniczyć, wyłączyć albo zmodyfikować inne przepisy o obowiązku naprawienia szkody, musiałby to zrobić wprost, konkretnym przepisem. Przepis art. 24 ust. 2 można potraktować jako przepis nakazujący stosowanie innych przepisów. Tego typu regulacje z punktu widzenia Zasad techniki prawodawczej są niedopuszczalne (§ 4 ust. 4 i § 11 Zasad techniki prawodawczej).

Propozycja poprawki:

w art. 24 skreśla się oznaczenie ust. 1 oraz skreśla się ust. 2;

10) art. 25 ust. 1 – z brzmienia części wspólnej wyliczenia, nie wynika do jakiego postępowania odnosi się ten przepis. Jeżeli w omawianym przypadku chodzi o postępowanie o zatwierdzenie układu, na co może wskazywać odwołanie się w tym przepisie do obwieszczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 1, to proponuje się przyjęcie poniższej poprawki. Jeżeli chodzi o inne postępowanie poprawka będzie zaproponowana po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela wnioskodawcy.

Propozycja poprawki:

w art. 25 w ust. 1 w części wspólnej wyliczenia wyrazy „i w tym postępowaniu” zastępuje się

wyrazami „oraz, że w postępowaniu o zatwierdzenie układu” oraz wyrazy „umorzenia postępowania” zastępuje się wyrazami „umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu”.

- 11) art. 26 pkt 1, art. 107a – niżej zaproponowana poprawka w lit. a ma charakter redakcyjny, dostosowuje brzmienie przepisu do zasad formułowania przepisów ustawy – Kodeks wykroczeń. Natomiast w lit. b precyzuje przepis § 2 wskazując, że używanie słów obelżywych lub dopuszczenie się nieobyczajnego wybryku jest elementem opisującym działanie sprawcy w trakcie popełniania czynu opisanego w § 1, a nie wskazaniem go jako sprawcy innego wykroczenia.

Propozycja poprawki:

w art. 26 w pkt 1, w art. 107a:

- a) w § 1 po wyrazie „Kto” dodaje się przecinek oraz po wyrazach „wolności albo” dodaje się wyraz „karze”,
b) w § 2 po wyrazach „w § 1” dodaje się wyrazy „popełniając go”;

- 12) art. 27, art. 5 ust. 1c – w dodawanym do ustawy o fundacjach przepisie art. 5 ust. 1c wyrazy „w okresie wprowadzonego” proponuje się zastąpić wyrazami „w okresie obowiązywania”. Jak należy sądzić chodzi tutaj o okres obowiązywania ogłoszonego stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Analogiczna uwaga dotyczy zmienianego w art. 28 przepisu art. 10 ust. 1f ustawy – Prawo o stowarzyszeniach.

Propozycja poprawki:

– w art. 27, w ust. 1c wyrazy „w okresie wprowadzonego” zastępuje się wyrazami „w okresie obowiązywania”;

– w art. 28, w ust. 1f wyrazy „w okresie wprowadzonego” zastępuje się wyrazami „w okresie obowiązywania”;

- 13) art. 30 pkt 2, art. 52x ust. 3 – dodawany art. 52x ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych odnosi prawo do zastosowania przez podatnika odliczenia, o którym

mowa w ust. 1 tego artykułu, do darowizn rzeczowych, których przedmiotem są „komputery przenośne kompletne, zdatne do użytku i nie starsze niż 3 lata”, jednakże dodawany art. 52x ust. 1 tej ustawy określa przedmiot darowizn jako „komputery przenośne będące laptopami lub tabletami”. Analogiczna uwaga odnosi się do art. 38p ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 32 pkt 3) i art. 57e ust. 3 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (art. 41 pkt 2).

Propozycja poprawek:

– w art. 30 w pkt 2, w art. 52x w ust. 3 wyrazy „komputery przenośne” zastępuje się wyrazami „komputery, o których mowa w ust. 1,”;

– w art. 32 w pkt 3, w art. 38p w ust. 3 wyrazy „komputery przenośne” zastępuje się wyrazami „komputery, o których mowa w ust. 1,”;

– w art. 41 w pkt 2, w art. 57e w ust. 3 wyrazy „komputery przenośne” zastępuje się wyrazami „komputery, o których mowa w ust. 1,”;

14) art. 30 pkt 2, art. 52x ust. 3 – mając na uwadze, że w ustawie nie należy posługiwać się kolokwializmami, postulować należy odniesienie wymogu „posiadania nie więcej niż 3 lat” do daty produkcji komputera. Analogiczna uwaga odnosi się do art. 38p ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 32 pkt 3) i art. 57e ust. 3 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (art. 41 pkt 2).

Propozycja poprawek:

– w art. 30 w pkt 2, w art. 52x w ust. 3 wyrazy „nie starsze niż 3 lata” zastępuje się wyrazami „wyprodukowane nie wcześniej niż 3 lata przed dniem ich przekazania”;

– w art. 32 w pkt 3, w art. 38p w ust. 3 wyrazy „nie starsze niż 3 lata” zastępuje się wyrazami „wyprodukowane nie wcześniej niż 3 lata przed dniem ich przekazania”;

– w art. 41 w pkt 2, w art. 57e w ust. 3 wyrazy „nie starsze niż 3 lata” zastępuje się wyrazami „wyprodukowane nie wcześniej niż 3 lata przed dniem ich przekazania”;

15) art. 32 pkt 1, art. 39, art. 55 pkt 1 i 2, art. 57 pkt 2, art. 87 ust. 5 oraz art. 99 – mając na uwadze konstytucyjny nakaz, „by podstawowe treści, które znajdą się ostatecznie w ustawie przebyły pełną drogę procedury sejmowej, tak by nie zabrakło czasu i możliwości na przemyślenie przyjmowanych rozwiązań i zajęcie wobec nich stanowiska” (wyroki TK: z dnia 23 lutego 1999 r., K 25/98, oraz z dnia 9 marca 2016 r., K 47/15), należy uznać, że powołane przepisy ustawy budzą wątpliwości co do zgodności z art. 118 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 i 2 Konstytucji przez to, że zostały wprowadzone do tekstu ustawy na etapie rozpatrywania projektu ustawy przez właściwą komisję sejmową, a ich przedmiot nie pozostaje w normatywnym związku z materiają projektu ustawy wniesionego do Sejmu przez Radę Ministrów.

Propozycja poprawek:

– w art. 32 skreśla się pkt 1;

– skreśla się art. 39;

– skreśla się art. 55 pkt 1 i 2;

– w art. 57 skreśla się pkt 2;

– w art. 87 skreśla się ust. 5;

– skreśla się art. 99;

16) art. 32 pkt 3, art. 38o ust. 2 pkt 2 – w dodawanym przepisie w art. 38o w ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wyrazy „pozostałych podatników” proponuje się zastąpić wyrazami „podatnika innego niż wskazany w pkt 1”, zakładając, że w przepisie tym chodzi o podatników innych niż wskazani w pkt 1 (czyli innych niż mali podatnicy). W przeciwnym razie przepis ten będzie się odnosił do podatników

innych niż wskazani we wprowadzeniu do wyliczenia (czyli podatników, którzy w 2020 r. wybrali uproszczoną formę wpłacania zaliczek, o której mowa w art. 25 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych), a jak się wydaje nie taka jest intencja tego przepisu.

Propozycja poprawki:

w art. 32 w pkt 3, w art. 38o w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „pozostałych podatników” zastępuje się wyrazami „podatnika innego niż wskazany w pkt 1”;

17) art. 37 i art. 79 – zmiany dokonywane przez art. 37 **nie są związane z przedmiotem ustawy**. Te same przepisy zostały już raz uchwalone przez Sejm – ustawą z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3451 – VIII kadencja). W dniu 28 czerwca 2019 r. Prezydent ogłosił decyzję o skierowaniu tejże ustawy do Trybunału Konstytucyjnego **w trybie kontroli prewencyjnej**. Podstawowym powodem decyzji były zastrzeżenia co do trybu uchwalenia ustawy i jego zgodności z konstytucyjnymi standardami procesu legislacyjnego. Trybunał jeszcze nie wydał orzeczenia w sprawie. Przyjęcie zmian zawartych w art. 37 może stanowić problem w przypadku wydania przez Trybunał orzeczenia w sprawie ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r., stwierdzającego jej zgodność albo niezgodność z Konstytucją.

Zmiany ustawy – Kodeks karny prowadzą do zaostrzenia odpowiedzialności karnej sprawcy czynu zabronionego w zakresie zmienianego przepisu art. 37a (powrót do brzmienia przepisu ze starego Kodeksu karnego z 1969 r.), a także wymiaru kar łącznych (*vide* art. 86 § 1 ustawy – Kodeks karny „w granicach powyżej najwyższej z kar”), w tym przypadku przywraca się brzmienie przepisów ustawy karnej w ich brzmieniu z 1997 r. (w art. 37 pkt 1 i 5).

Przejawem restrykcyjności przyjętych w ustawie rozwiązań jest także dodanie w ustawie nowelizującej, w rozdziale 8 „Przepisy przejściowe i końcowe” art. 79, który wprowadza przepisy intertemporalne odmienne od rozwiązania przyjętego w art. 4 § 1 ustawy – Kodeks karny¹⁾ (przepis ten określa ogólne zasady prawa intertemporalnego

---

¹⁾ Przepis art. 4 § 1 ustawy – Kodeks karny stanowi: „Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.”

w obszarze prawa karnego). W ustawie – Kodeks karny stanowi się, że w przypadku zmiany ustawy, do prawidłowego stosowania przepisów prawa karnego międzyczasowego konieczne jest ustalenie dwóch punktów czasowych: czasu popełnienia czynu zabronionego i czasu orzekania. Są to bowiem momenty, w odniesieniu do których bada się obowiązujący stan prawny.²⁾ Zawarta w art. 4 § 1 ustawy – Kodeks karny **reguła ustawy względniejszej dla sprawcy** ma zastosowanie również do wymiaru kary łącznej.³⁾

Propozycja poprawki:

– skreśla się art. 37;

– skreśla się art. 79;

18) art. 38 pkt 2, art. 100 § 10 – niżej sformułowana poprawka dostosowuje brzmienie przepisu do zasad formułowania przepisów ustawy – Kodeks postępowania karnego, uwzględniając, że czasownik „uznaje” stosowany jest zwykle w przypadkach podejmowania decyzji przez organ procesowy. Ponadto poprawka koryguje błąd gramatyczny w przepisie. Wyrazy „która bierze udział w posiedzeniu” odnoszą się wyłącznie do strony.

Propozycja poprawki:

w art. 38 w pkt 2, § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Podmiot, w tym stronę, który bierze udział w posiedzeniu przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających udział w posiedzeniu na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, na którym wydano postanowienie albo zarządzenie, uważa się za „obecny przy ogłoszeniu” postanowienia albo zarządzenia w rozumieniu § 4 lub 6.”;

19) art. 38 pkt 4, art. 248 § 2 – przepis ten nie jest zgodny z normą gwarancyjną wyrażoną przepisem art. 41 ust. 3 Konstytucji, który stanowi: „Zatrzymanego należy zwolnić,

---

²⁾ Zob. J. Baściuk, P. Ochman, K. Ondrysz, Problematyka..., s. 11 i nast.

³⁾ Zob. wyrok SN z dnia 14 czerwca 2011 r., IV KK 159/11, LEX nr 848159, a także wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2011 r., V KK 74/11, OSNKW 2011, nr 6, poz. 54.

jeżeli w ciągu 24 godzin od przekazania do dyspozycji sądu nie zostanie mu doręczone postanowienie sądu o tymczasowym aresztowaniu wraz z przedstawionymi zarzutami”.

Konstytucja **nie przewiduje** możliwości uregulowania tych kwestii w odmienny sposób w ustawie zwykłej.

Ponadto dodawany ustawą przepis art. 251 § 4 ustawy – Kodeks postępowania karnego wyraźnie stanowi, że postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania musi być doręczone oskarżonemu nawet jeżeli był obecny przy ogłoszeniu tego postanowienia.

Mając powyższe na względzie, przepis art. 248 § 2 ustawy – Kodeks postępowania karnego należy pozostawić w jego dotychczasowym brzmieniu.

Propozycja poprawki:

w art. 38 skreśla się pkt 4;

- 20) art. 38 pkt 5, art. 250 § 3b i 3c – celem niżej sformułowanej poprawki jest ujednoczenie terminologii przepisów wprowadzanych do art. 250 ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Propozycja poprawki:

w art. 38 w pkt 5:

- a) w § 3b użyty dwukrotnie wyraz „podejrzanego” zastępuje się wyrazem „oskarżonego”,
b) w § 3c wyraz „podejrzanego” zastępuje się wyrazem „oskarżonego” oraz użyty dwukrotnie wyraz „podejrzany” zastępuje się wyrazem „oskarżony”;

- 21) art. 38 pkt 8, art. 374 § 3 – dodawany do art. 374 ustawy – Kodeks postępowania karnego § 3 stanowi, że na wniosek prokuratora sąd wyraża zgodę na udział prokuratora w rozprawie przy użyciu urządzeń technicznych. Przepis sformułowany w ten sposób skutkuje *de facto* związaniem przewodniczącego składu orzekającego wnioskiem prokuratora. Sąd nie może nie przychylić się do wniosku prokuratora. Takie określenie pozycji sądu, jako biernego realizatora wniosku prokuratury stoi w niezgodzie z pozycją sądu jako gospodarza procesu karnego, czyni bowiem z prokuratora podmiot decyzyjny postępowania, którego wniosków sąd nie może nie uwzględnić. Sąd staje się jedynie

wykonawcą decyzji prokuratora, a to kłóci się z gwarancyjną rolą sądu (art. 45 Konstytucji).

Propozycja poprawki:

w art. 38 w pkt 8, w § 3 wyrazy „wyraża zgodę” zastępuje się wyrazami „może wyrazić zgodę”;

22) art. 39 pkt 2 lit. a i c, art. 299f § 4 i 9 – w świetle standardów wynikających z przepisów art. 51 ust. 1 i 5 w zw. z art. 47 oraz art. 87 Konstytucji, za niedopuszczalne należy uznać unormowania, zgodnie z którymi blankietowo określony katalog danych podatników, w tym danych osobowych, ujmowanych w informacji o ustaleniu prawdopodobieństwa wystąpienia opóźnień, o której mowa w art. 299f § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa, ma być konkretyzowany w porozumieniu zawartym pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej a Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, tj. akcie niemającym charakteru źródła powszechnie obowiązującego prawa. W przypadku braku akceptacji poprawek odnoszących się do postępowania ustawodawczego w Sejmie należy postulować rezygnację z proponowanych unormowań.

Propozycja poprawki:

w art. 39 w pkt 2 skreśla się lit. a i c;

23) art. 42, art. 231 ust. 1 – mając na względzie art. 13 ust. 6, art. 233 i art. 241¹ ustawy – Prawo własności przemysłowej oraz art. 73 ustawy – Kodeks cywilny, należy przyjąć niżej zaproponowaną poprawkę. W art. 231 ust. 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej należy mówić nie o formach papierowej i elektronicznej, ale o postaciach papierowej i elektronicznej. Trzeba również pamiętać, że w art. 13 ust. 6 ustawy – Prawo własności przemysłowej ustawodawca sformułował *sui generis* definicję pojęcia „postać elektroniczna”. Poprawka ma na celu dostosowanie terminologii do ustawy – Prawo własności przemysłowej.

Propozycja poprawki:

w art. 42, w ust. 1 użyty trzykrotnie wyraz „formie” zastępuje się wyrazem „postaci”;

24) art. 43 – dodawany przepis art. 68b ust. 1 ustawy o dozorze technicznym należy doprecyzować przez wskazanie, o jaki okres stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii chodzi w tym przepisie. Analogiczna uwaga dotyczy zmienianego w art. 75 w pkt 61 przepisu art. 31zzga ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Propozycja poprawki:

– w art. 43, w art. 68b w ust. 1 po wyrazach „W okresie” dodaje się wyraz „obowiązywania”;

– w art. 75 w pkt 61, w art. 31zzga w ust. 1 po wyrazach „W okresie” dodaje się wyraz „obowiązywania”;

25) art. 44 pkt 3, art. 26c ust. 4–6 – wątpliwości budzą dodawane do ustawy – Prawo o miarach przepisy art. 26c ust. 4 i 6. Po pierwsze dlatego, że przepisy art. 26c ust. 1–3 dotyczą wszystkich przyrządów pomiarowych, które podlegają legalizacji, legalizacji ponownej, a więc jak się wydaje również i tych objętych regulacją dodawanych ust. 4 i 6. Po drugie, w przepisach tych przewiduje się odroczenie terminu dokonania legalizacji ponownej przyrządów pomiarowych na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ale nie przewiduje się udzielenia na ten okres zezwolenia na dalsze użytkowanie tych przyrządów, jak ma to miejsce w przypadku przepisu art. 26c ust. 1. Z dodawanych przepisów wynika, że samo odroczenie terminu dokonania legalizacji ponownej może wynosić nie dłużej niż 12 miesięcy, ale zezwolenie na dalsze użytkowanie przyrządu pomiarowego może wynosić już nie dłużej niż 6 miesięcy – zgodnie z ust. 1, który będzie miał w takiej sytuacji zastosowanie do omawianego zezwolenia. Po trzecie nie występuje możliwość zastosowania przepisu ust. 5, z uwagi na przewidziany w nim termin na wykonanie przeglądu stanu technicznego przyrządu pomiarowego oraz złożenie oświadczenia (do dnia 1 czerwca 2020 r.). W związku z tym, jeżeli intencją

wnioskodawcy jest rozstrzygnięcie, że w przypadku urządzeń pomiarowych, o których mowa w ust. 4 i 6, obowiązują pewne odstępstwa w stosunku do zasad określonych w przypadku pozostałych urządzeń pomiarowych objętych zakresem regulacji przepisów art. 26c ust. 1–3, to proponuje się poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 44 w pkt 3:

a) w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 4–6” zastępuje się wyrazami „ust. 4 i 5”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku przyrządów pomiarowych:

1) wykorzystywanych w procesie eksploatacji pomiarowych zbiorników naziemnych i podziemnych oraz stanowisk nalewczych, które zostały określone w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.),

2) służących do pomiaru ilości przepływającego przez nie gazu,

3) służących do przeliczania objętości gazu

– odroczenie terminu dokonania legalizacji ponownej i zezwolenie na dalsze użytkowanie danego egzemplarza przyrządu pomiarowego może nastąpić na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

5. W przypadku przyrządów pomiarowych, o których mowa w ust. 4 pkt 1, wnioskodawca dołącza dodatkowo do wniosku, o którym mowa w ust. 1, informację o dokonanych przed upływem terminu do dokonania legalizacji ponownej przeglądzie stanu technicznego przyrządu pomiarowego i oświadczenie, że ten przegląd potwierdza sprawność przyrządu pomiarowego.”,

c) skreśla się ust. 6;

26) art. 45 – zmieniający art. 105 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych wprowadza możliwość powierzania funkcji koordynatora do spraw mediacji sędziom w stanie spoczynku (obecnie można im powierzyć funkcję wizytatora) – przepis wykracza poza zakres ustawy; nie ma związku z sytuacją epidemiologiczną, a poza tym został dodany do ustawy na etapie II czytania w Sejmie w związku z czym można postawić w odniesieniu do tego przepisu zarzut naruszenia procedury legislacyjnej w Sejmie tj. zasady trzech czytań. Z powyższych względów przepis powinien być skreślony.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 45;

- 27) art. 46 pkt 1, art. 8c – w przepisie art. 8c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w zdaniu pierwszym, wyrazy „ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych” proponuje się zastąpić wyrazami „ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych”, ponieważ taki jest prawidłowy zakres uchwały ustalającej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane, określony w art. 37a zmienianej ustawy. Ponadto przepis ten wymaga doprecyzowania przez wskazanie organu właściwego do wykonywania określonych w tym przepisie czynności oraz sposobu określenia innej formy składania wniosków i uwag. Poprawka zapewni jednocześnie spójność proponowanego przepisu z przepisami określającymi procedurę sporządzenia poszczególnych dokumentów planistycznych.

Propozycja poprawki:

w art. 46 w pkt 1, w art. 8c w zdaniu pierwszym wyrazy „ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych” zastępuje się wyrazami „ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych” oraz wyrazy „organ w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, a także w innych formach jeżeli inne formy złożenia wniosków lub uwag określi organ” zastępuje się wyrazami „organ sporządzający projekt tego dokumentu w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, a także w innej formie jeżeli zostanie ona określona przez ten organ odpowiednio w ogłoszeniu dokonany na podstawie art. 11 pkt 1 i 7, art. 17 pkt 1 i 9, art. 37b ust. 2 pkt 8, art. 37o ust. 8, art. 38b ust. 2 pkt 4 albo art. 41 ust. 1 pkt 1”;

- 28) art. 46 pkt 1, art. 8d ust. 1 – zgodnie z dodawanym do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przepisem art. 8d ust. 1 organ przygotowujący projekt dokumentu może prowadzić dyskusję publiczną również za pomocą środków porozumiewania się na odległość, zapewniających jednoczesną transmisję wizji i dźwięku. Z przepisu tego nie wynika do projektów jakich dokumentów się odnosi.

W związku z tym przepis ten wymaga doprecyzowania. Z przepisów zmienianej ustawy, regulujących materię związaną z dyskusją publiczną nad poszczególnymi projektami dokumentów planistycznych, wynika, że jest ona prowadzona nad projektem studium uwarunkowań, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego.

Propozycja poprawki:

w art. 46 w pkt 1, w art. 8d w ust. 1 wyrazy „przygotowujący projekt dokumentu może prowadzić dyskusję publiczną” zastępuje się wyrazami „sporządzający projekt studium uwarunkowań, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego może prowadzić dyskusję publiczną dotyczącą projektu tego dokumentu”.

29) art. 49 – przepis wprowadza zmianę w ustawie o opłacie skarbowej, w której przewiduje się podwyższenie opłaty ze 107 zł do 598 zł, z tytułu złożenia wniosku o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (z wyłączeniem odnoszącym się do właściciela lub użytkownika wieczystego terenu, którego wniosek dotyczy). W odniesieniu do tej regulacji należy wskazać, że wykracza ona poza zakres opiniowanej ustawy (nie ma związku z COVID - 19).

Ponadto w świetle zasady ochrony interesów w toku i związanego z nią nakazu formułowania daninowych przepisów przejściowych (art. 2 Konstytucji), zasadne jest ustanowienie stosownych unormowań intertemporalnych.

Dodatkowo w art. 101 pkt 1 przewidziano wprowadzenie opłaty skarbowej w wysokości 598 zł z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy. Takie rozwiązanie budzi wątpliwości w aspekcie wywodzonej z art. 2 Konstytucji zasady odpowiedniego okresu *vacatio legis*, a także orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego prawa daninowego. Przyjmując założenie, że okres 30-dniowy będzie odpowiedni na zapoznanie się z proponowaną regulacją i ewentualne podjęcie działań dostosowawczych przez jej adresatów, a Senat podzieli wyrażoną w uzasadnieniu projektu ustawy (druk sejmowy nr 382) argumentację dotyczącą jej *ratio legis* (choć pozostaje ona bez związku z problematyką skutków COVID-19), postulować należy wprowadzenie stosownej poprawki.

Propozycja poprawek:

– skreśla się art. 49;

albo

– dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. Do opłat skarbowych z tytułu wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, ustalanych w postępowaniach wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 49, w brzmieniu dotychczasowym.”;

– w art. 101 w pkt 1 wyrazy „art. 57” zastępuje się wyrazami „art. 49, art. 57”;

30) art. 53, art. 44 ust. 3a ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – zmiana zmierza do modyfikacji sposobu doręczenia orzeczeń Sądu Najwyższego podejmowanych w ramach postępowania odwoławczego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Zmiana ta nie ma związku z epidemią COVID-19 i nie powinna znaleźć się w ustawie.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 53;

31) art. 56 – dodawany do ustawy – Prawo konsularne przepis art. 26 ust. 1 pkt 2a odwołuje się do art. 177a § 1a ustawy – Kodeks postępowania karnego. Należy zaznaczyć, że w ustawie – Kodeks postępowania karnego nie ma takiego artykułu. Prawdopodobnie chodzi o art. 177 § 1a ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Propozycja poprawek:

w art. 56, w pkt 2a wyrazy „art. 177a § 1a” zastępuje się wyrazami „art. 177 § 1a”;

32) art. 57, art. 12a–12k – przepisy dodawane do ustawy o kontroli niektórych inwestycji budzą zasadnicze zastrzeżenia natury konstytucyjnej, systemowej i legislacyjnej, w szczególności:

a) **zastrzeżenia natury konstytucyjnej w aspekcie podmiotowym:**

- budzą dodawane przepisy art. 12d ust. 1–3 ustawy o kontroli niektórych inwestycji, zwanej dalej „ustawą zmienianą”, w zakresie, w jakim odnoszą szeroką ingerencję organu kontroli do działalności gospodarczej prowadzonej przez podmiot objęty ochroną będący przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy - Prawo przedsiębiorców – niezależnie od stopnia – bezpośredniego albo pośredniego – kapitałowego zaangażowania w nim Skarbu Państwa (np. spółkę osobową albo spółkę kapitałową, w której Skarb Państwa nie jest wspólnikiem albo akcjonariuszem),
- budzi dodawany art. 12d ust. 1 ustawy zmienianej w zakresie, w jakim odnosi szeroką ingerencję organu kontroli do spółki publicznej w rozumieniu ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych – niezależnie od przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej;

b) **zastrzeżenia natury konstytucyjnej w aspekcie przedmiotowym** budzą dodawane przepisy art. 12d ust. 2 i 3 ustawy zmienianej w zakresie, w jakim odnoszą szeroką ingerencję organu kontroli do działalności gospodarczej, której szerokie ograniczenie nie jest niezbędne z uwagi na „ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego”, o której mowa w dodawanym art. 12b ustawy zmienianej, np.:

- działalności gospodarczej w zakresie opracowywania lub modyfikowania oprogramowania „do obsługi urządzeń lub systemów wykorzystywanych przy zaopatrywaniu w żywność” (dodawany art. 12d ust. 2 pkt 2 lit. g ustawy zmienianej),
- działalności gospodarczej, której przedmiotem jest „przetwórstwo mięsa, mleka, zbóż oraz owoców i warzyw” (dodawany art. 12d ust. 3 pkt 21 ustawy zmienianej).

Akceptując pogląd o konstytucyjnej dopuszczalności ograniczeń wolności działalności gospodarczej, należy wyrazić wątpliwość, czy wymienione wyżej przepisy spełniają konstytucyjny wzorzec określony w przepisach art. 22 i art. 64

ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Dokonując rozstrzygnięcia w tym względzie należy mieć na uwadze dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, w myśl którego „interpretacja zakazu naruszania istoty ograniczanego prawa lub wolności nie powinna sprowadzać się jedynie do płaszczyzny negatywnej, akcentującej odpowiednie miarkowanie dokonywanych ograniczeń. Należy widzieć w nim również stronę pozytywną, związaną z dążeniem do wskazania – choćby przykładowo – pewnego nienaruszalnego rdzenia danego prawa lub wolności, który pozostawać winien wolny od ingerencji prawodawcy nawet w sytuacji, gdy działa on w celu ochrony wartości wskazanych w art. 31 ust. 3 konstytucji. (...) Odcinając się od poglądów negujących możliwość wskazania operatywnych kryteriów ustalenia istoty danego prawa lub wolności, stwierdzić można, że – przynajmniej gdy chodzi o prawa majątkowe objęte zakresem art. 64 konstytucji – naruszenie istoty prawa nastąpiłoby w razie, gdyby wprowadzone ograniczenia dotyczyły podstawowych uprawnień składających się na treść danego prawa i uniemożliwiały realizowanie przez to prawo funkcji, jaką ma ono spełniać w porządku prawnym opartym na założeniach wskazanych w art. 20 konstytucji.” (wyrok TK z dnia 12 stycznia 1999 r., P 2/98);

- c) w świetle wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady określoności, powstaje wątpliwość, czy treść dodawanych przepisów art. 12d ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej pozwoli na bezsporne ustalenie katalogu podmiotów objętych ochroną, a tym samym – stosowanie ustawy zmienianej w odniesieniu do tych podmiotów. Zauważenia wymaga, że dodawane przepisy ustawy zmienianej – w przeciwieństwie do art. 4 ust. 2 ustawy zmienianej – nie przewidują konstrukcji ustalania listy tych podmiotów w drodze rozporządzenia;
- d) dodawany art. 12j ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy zmienianej stanowi, że organ kontroli, w drodze decyzji, sprzeciwia się wobec nabyciu lub osiągnięciu znaczącego uczestnictwa albo nabycia dominacji nad podmiotem objętym ochroną, jeżeli w związku z nabyciem lub osiągnięciem znaczącego uczestnictwa albo nabyciem dominacji istnieje przynajmniej potencjalne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub zdrowia publicznego w Rzeczypospolitej Polskiej – przy uwzględnieniu art. 52 ust. 1 i art. 65 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 2

Traktatu o Unii Europejskiej, lub nabycie lub osiągnięcie znaczącego uczestnictwa albo nabycie dominacji może mieć negatywny wpływ na projekty i programy leżące w interesie Unii Europejskiej.

Sposób sformułowania powołanych przesłanek budzi wątpliwości co do zgodności z zasadą proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji), cechuje tak wysoki stopień ogólności, że budzą one wątpliwości w świetle wymogów określoności (art. 2 Konstytucji), a możliwość sprawowania przez sąd administracyjny rzeczywistej kontroli legalności wydanych decyzji wydaje się znacząco utrudniona, co może prowadzić do iluzoryczności prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji);

- e) w świetle zasady proporcjonalności sankcji karnej (art. 31 ust. 3 w zw. z art. 42 ust. 1 Konstytucji) zastrzeżenia budzi wysokość kar przewidzianych w dodawanych przepisach art. 16a i art. 16b ustawy zmienianej. Jedynie tytułem przykładu należy wskazać na grzywny w wysokości odpowiednio 50 milionów złotych oraz 5 mln zł;
- f) zasadnicze wątpliwości natury systemowej budzi objęcie zakresem podmiotowym mechanizmów kontroli inwestycji instytutów badawczych i instytutów Sieci (dodawany art. 12c ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej). Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z przepisami art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o instytutach badawczych instytuty badawcze są państwowymi jednostkami organizacyjnymi posiadającymi osobowość prawną, a zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o Sieci Badawczej Łukasiewicz instytuty Sieci są państwowymi osobami prawnymi – przy czym przepisy powołanych ustaw przewidują szeroki zakres wpływu, zwłaszcza o charakterze personalnym, właściwych ministrów na działalność tych podmiotów;
- g) dodawane przepisy ustawy zmienianej budzą liczne zastrzeżenia o charakterze legislacyjnym, zwłaszcza:
  - epizodyczny charakter unormowań dodawanych przepisów art. 12a-12k ustawy zmienianej nie powinien wynikać z art. 87 ust. 2 ustawy, lecz z unormowań ustawy zmienianej,
  - za niepoprawne legislacyjnie należy uznać umiejscowienie przepisów ogólnych (dodawany art. 12a ustawy zmienianej) w obrębie przepisów merytorycznych ustawy zmienianej,
  - w dodawanym art. 12j ust. 4 ustawy zmienianej za niezrozumiałe należy uznać uczynienie „zastrzeżenia” do art. 12d ust. 3,

- unormowanie zawarte w dodawanym art. 14i ustawy zmienianej ma charakter intertemporalny, a co za tym idzie – powinno zostać umiejscowione w art. 87 ustawy, nie zaś w obrębie przepisów merytorycznych ustawy zmienianej.

Podczas senackiego postępowania ustawodawczego nie wydaje się możliwa likwidacja podniesionych wad natury konstytucyjnej (z uwagi na ich nierozzerwalny związek z przyjętą koncepcją normatywną).

Propozycje poprawek:

- w art. 39 w pkt 1, w pkt 11 w lit. c przecinek na końcu zastępuje się kropką i skreśla się lit. d;

- skreśla się art. 57;

- skreśla się art. 87;

- w art. 101 skreśla się pkt 1;

W przypadku nieprzyjęcia wyżej sformułowanych poprawek, w pkt 33 – 36 sformułowano uwagi szczegółowe o charakterze technicznym do art. 57.

- 33) art. 57 pkt 1, art. 12f ust. 5 pkt 1 – przepis jest niejasny. Nasuwa się pytanie, czy w części, w której odnosi się on do umowy nie powinien stanowić również o umowie rodzącej zobowiązanie do osiągnięcia znaczącego uczestnictwa? W drugiej części pkt 1, który odnosi się do innych czynności prawnych jest mowa również o osiągnięciu znaczącego uczestnictwa. Warto zwrócić uwagę, że dodawany art. 12f ust. 5 jest odpowiednikiem obowiązującego art. 5 ust. 6 ustawy o kontroli niektórych inwestycji. Przepis ten odnosi się wyłącznie do nabycia.

Propozycja poprawki:

w art. 57 w pkt 1, w art. 12f w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przed zawarciem jakiegokolwiek umowy rodzącej zobowiązanie do nabycia lub osiągnięcia znaczącego uczestnictwa albo nabycia dominacji bądź przed dokonaniem innej czynności prawnej albo czynności prawnych prowadzących do nabycia lub osiągnięcia znaczącego uczestnictwa albo nabycia dominacji albo”;

albo (analogicznie do art. 5 ust. 6 ustawy o kontroli niektórych inwestycji)

w art. 57 w pkt 1, w art. 12f w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przed zawarciem jakiegokolwiek umowy rodzącej zobowiązanie do nabycia albo przed dokonaniem innej czynności prawnej albo czynności prawnych prowadzących do nabycia albo”;

34) art. 57 pkt 1, art. 12h ust. 9 i 10 oraz art. 12i ust. 2 – dodawany art. 12h ust. 9 stanowi, że do terminu na wydanie decyzji nie wlicza się okresów oczekiwania na usunięcie braków albo uzupełnienie informacji, o których mowa w dodawanym art. 12h ust. 2. Po pierwsze należy zwrócić uwagę, że w przepisie tym posłużono się zupełnie inną techniką niż w obowiązującym art. 9 ust. 7 i dodawanym art. 12i ust. 2. Każdy z wymienionych przepisów zawiesza bieg terminów z przyczyny leżącej po stronie podmiotu składającego zawiadomienie. Po drugie, dodawany art. 12h ust. 9 nie jest skorelowany terminologicznie z przepisem, do którego odsyła. Po trzecie, w dodawanych art. 12h ust. 10 oraz art. 12i ust. 2 ustawodawca odsyła do art. 12h ust. 9 pomimo tego, że w przepisie tym nie ma mowy o terminach jako takich, ale o zawieszeniu terminu, o którym mowa w art. 12h ust. 8. Mając na względzie konieczność uporządkowania przepisów, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 57 w pkt 1:

a) w art. 12h:

– ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Bieg terminu na wydanie decyzji, o którym mowa w ust. 8, ulega zawieszeniu do dnia, w którym usunięto braki, o których mowa w ust. 3.”,

– w ust. 10 wyrazy „terminy, o których mowa w ust. 8 i 9, biegną” zastępuje się

wyrazami „termin na wydanie decyzji, o którym mowa w ust. 8, biegnie”,
b) w art. 12i ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bieg terminu na wydanie decyzji, o którym mowa w art. 12h ust. 8, ulega zawieszeniu do dnia otrzymania przez organ kontroli wyjaśnień, o których mowa w ust. 1.”;

35) art. 57 pkt 1, art. 12j ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – uwzględniając art. 11 ust. 1 ustawy o kontroli niektórych inwestycji, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki ujednocniającej (analogiczne powinno być regulowane podobnie).

Propozycja poprawki:

w art. 57 w pkt 1, w art. 12j w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „sprzeciwia się” zastępuje się wyrazami „zgłasza sprzeciw” oraz skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 2,”;

36) art. 57 pkt 1, art. 12j ust. 4 – w przepisie wskazuje się, że do postępowań regulowanych przez dodawane art. 12a–12k stosuje się, w zakresie nieuregulowanym ustawą, ustawę – Kodeks postępowania administracyjnego, zastrzegając jednocześnie dodawany art. 12d ust. 3 (przepis przesądza, że podmiotem objętym ochroną jest przedsiębiorca z siedzibą, w Rzeczypospolitej Polskiej, który prowadzi określoną w tym przepisie działalność, np. działalność w zakresie wytwarzania energii, produkcji benzyn silnikowych, itp.) i wskazując, że od decyzji organu kontroli przysługuje skarga do sądu administracyjnego (nie przysługuje odwołanie ani wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy). Po pierwsze oczywiste jest, że do spraw prowadzonych w oparciu o nowelizowaną ustawę zastosowanie znajdzie ustawa – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkami wynikającymi z przepisów szczególnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w nowelizowanej ustawie regulowane są sprawy administracyjne (celem postępowań powadzonych w oparciu o tę ustawę jest wiążące ustalenie konsekwencji norm prawa materialnego w odniesieniu do konkretnie oznaczonego adresata w sprawie indywidualnej przez organ administracji publicznej w formie decyzji). Skoro tak to art. 12j ust. 4 jest niezgodny z § 4 ust. 4 Zasad techniki prawodawczej. Niestety analogiczny błąd popełniono w obowiązującym art. 11 ust. 5. Po drugie, nie jest jasne w jakim celu odsyła się „zastrzeżeniem” do dodawanego

art. 12d ust. 3. Czy wolą ustawodawcy jest wyłączenie z procedury administracyjnej podmiotów wymienionych w art. 12d ust. 3, czy też jedynie wyłączenie w odniesieniu do tych podmiotów wyjątku w zakresie postępowania odwoławczego (tzn. aby w przypadku postępowania dotyczącego takich podmiotów mogły one kwestionować decyzje w postępowaniu odwoławczym)? Trzeba zwrócić uwagę, że dodawany art. 12d ust. 3 nie jest przepisem proceduralnym i w związku z tym trudno jest jednoznacznie stwierdzić, w jakim celu w przepisie o procedurze zastrzeżono przepis materialny i jakie będą skutki tego zastrzeżenia. Przepis budzi istotne wątpliwości interpretacyjne. Sformułowanie poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji prawodawcy.

- 37) art. 62 pkt 2, art. 78 ust. 2a – przepis dodawany do ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych wymaga doprecyzowania w zakresie określenia „operator”. Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych zawiera definicję określenia: „operator ogólnodostępnej stacji ładowania”, „operator stacji gazu ziemnego”, „operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego”, „operator systemu dystrybucyjnego gazowego”. W celu wyeliminowania wątpliwości w zakresie tego, jakiego „operatora” ma na myśli ustawodawca, proponuje się poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 62 w pkt 2, w ust. 2a po wyrazie „Operator” dodaje się wyrazy „systemu dystrybucyjnego gazowego”;

- 38) w art. 64 pkt 1, art. 51 ust. 3a – mając na względzie art. 34 ust. 13 i 14 ustawy – Prawo przedsiębiorców, należy przyjąć niżej sformułowaną poprawkę. W poprawce wzięto pod uwagę, że w aktualnie obowiązujących przepisach ustawy – Prawo przedsiębiorców, w których mówi się o środkach komunikacji elektronicznej, ustawodawca nie odsyła do ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Propozycja poprawki:

w art. 64 w pkt 1, w ust. 3a skreśla się wyrazy „w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344)”;

- 39) art. 65 pkt 1 – przepis art. 2 pkt 1 ustawy o wspieraniu nowych inwestycji zmierza do zmiany definicji określenia „nowa inwestycja”, polegającej m.in. na zastąpieniu w jej treści pojęcia „przedsiębiorstwo” pojęciem „zakład”.

Należałoby wyjaśnić skutki modyfikacji tego przepisu w stosunku do dotychczasowych adresatów, zwłaszcza odpowiedzieć na pytanie, czy w jej wyniku nie dochodzi do ograniczenia zakresu podmiotowego przedsiębiorców, którzy byłiby beneficjentami nowej regulacji.

Niezależnie od powyższego, zauważenia wymaga brak ustanowienia stosownych regulacji intertemporalnych dotyczących postępowań administracyjnych w sprawie udzielenia wsparcia, które nie zostały zakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy.

Propozycja poprawki:

dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o wsparciu przedsiębiorcy realizującego nową inwestycję, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 65, w brzmieniu dotychczasowym.”;

albo

dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o wsparciu przedsiębiorcy realizującego nową inwestycję, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 65, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”;

- 40) art. 65 pkt 3 lit. c, art. 15 ust. 2 – dodawany do ustawy o wspieraniu nowych inwestycji przepis art. 15 ust. 2 przewiduje, że w przypadku notyfikacji Komisji Europejskiej (KE) wsparcia będącego pomocą publiczną, decyzja o wsparciu wskazuje, że przedsiębiorca nie jest uprawniony do korzystania z pomocy do czasu podjęcia przez KE decyzji

zezwalającej na taką pomoc. Mając więc na uwadze, że KE może podjąć decyzję wpływającą na wydaną już decyzję o wsparciu, wymagającą jej zmiany albo uchylecia, należy zaznaczyć, że przepisy zmienianej ustawy (art. 17, art. 18) nie przewidują możliwości zmiany albo uchylecia takiej decyzji przez ministra właściwego do spraw gospodarki (poza przypadkami gdy wystąpi o to sam beneficjent pomocy). W związku z tym, oraz mając na uwadze przepis art. 163 Kodeksu postępowania administracyjnego, opiniowana ustawa powinna określać przypadki wymagające zmiany albo uchylecia decyzji o wsparciu, w przypadku gdy jest to konieczne z uwagi na decyzję KE. Ponadto należy zaznaczyć, że zgodnie z przepisami wydanego na podstawie art. 14 ust. 3 zmienianej ustawy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2028 r. w sprawie pomocy publicznej udzielanej niektórym przedsiębiorcom na realizację nowych inwestycji (§ 6 ust. 7) – pomoc stanowi pomoc indywidualną, która podlega notyfikacji KE, **i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez KE.**

Propozycja poprawki:

w art. 65 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) w art. 17 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Minister właściwy do spraw gospodarki uchyla albo zmienia decyzję o wsparciu, jeżeli jest to konieczne ze względu na decyzję Komisji Europejskiej, o której mowa w art. 15 ust. 2.”.”;

41) art. 67 pkt 8–10 i art. 68 – zmiany w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce dokonywane przez art. 67 pkt 8–10 oraz zmiany w ustawie o Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego **nie mają nic wspólnego** z celem ustawy oraz z COVID-19, a przynajmniej związek ten jest nieoczywisty. Ustawodawca modyfikuje bowiem przepisy dotyczące zasad finansowania Centrum. Sejm wykroczył poza dopuszczalny zakres poprawki sejmowej i zmodyfikował projekt z naruszeniem konstytucyjnej zasady trzech czytań i wynikających z Konstytucji regulacji dotyczących inicjatywy ustawodawczej. Trzeba pamiętać, że zmiana pociągać będzie za sobą skutki finansowe nieprzewidziane w uzasadnieniu i OSR do ustawy, a więc może pojawić się zarzut naruszenia również art. 118 ust. 3 Konstytucji.

Propozycja poprawek:

– w art. 67 skreśla się pkt 8–10;

– skreśla się art. 68;

42) art. 69 pkt 1, art. 7 ust. 2a, 4 i 5 – zgodnie z dodawanym do ustawy o pracowniczych planach kapitałowych art. 7 ust. 2a, do umów o zarządzanie PPK oraz umów o prowadzenie PPK nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych, jeżeli wartość zamówienia jest mniejsza niż progi unijne, o których mowa w art. 3 ust. 1 tej ustawy. Należy zaznaczyć, że rozwiązanie takie powinno wynikać z ustawy – Prawo zamówień publicznych, która wdraża m.in. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych uchylającą dyrektywę 2004/18/WE. W myśl prawa unijnego wszystkie wyłączenia stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych powinny być w niej określone w postaci katalogu zamkniętego. A zatem analizowane rozwiązanie może też budzić wątpliwości w zakresie zgodności z prawem UE.

Ponadto, zgodnie z dodawanymi przepisami art. 7 ust. 4a i 5 wójt, burmistrz, prezydent miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa może, w imieniu podmiotów zatrudniających będących jednostkami organizacyjnymi danej jednostki samorządu terytorialnego, dokonywać wyboru instytucji finansowej, z którą podmioty zatrudniające zawrą umowy o zarządzanie PPK. Mając więc na uwadze, że to podmiot zatrudniający (pracodawca), po uzgodnieniach z przedstawicielami pracowników albo z pracownikami, zawiera umowę z instytucją finansową należy zaznaczyć, że wskazane rozwiązanie narusza zasadę swobody umów (art. 353¹ Kc), mającą swoją podstawę w art. 31 ust. 1 i 2 Konstytucji. Wyłącza bowiem możliwość kształtowania treści umowy oraz swobody wyboru kontrahenta przez podmiot zatrudniający. Proponowana ingerencja wydaje się również nieproporcjonalna w świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji. Niezależnie od powyższego wymienione przepisy wykraczają poza zakres regulacji opiniowanej ustawy.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 69;

- 43) art. 70 – wprowadza zmiany w ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, zmierzające do modyfikacji koncepcji, która przewidywała, że pouczenia wymagane przez procedurę cywilną miały być określone przez Ministra Sprawiedliwości w akcie wykonawczym, a następnie urzędowo przetłumaczone na języki obce. Zgodnie z nową koncepcją, rezygnuje się z wydania rozporządzeń, natomiast w myśl deklaracji zawartej w uzasadnieniu projektu opiniowanej ustawy, najbardziej typowe pouczenia mają być publikowane na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra. Należy zauważyć, że wprowadzane zmiany nie mają związku z epidemią COVID-19 i nie powinny znaleźć się w ustawie.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 70;

- 44) art. 72 pkt 1, art. 20a ust. 1 i ust. 2 pkt 2 – mając na względzie ustawę – Prawo upadłościowe oraz art. 85, art. 289 i art. 477 ustawy Kodeks spółek handlowych, należałoby przyjąć poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 72 w pkt 1, w art. 20a w ust. 1 oraz w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyraz „ukończenia”;

- 45) art. 73 – zmiany wprowadzane do art. 12 ustawy o Państwowej Komisji do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15, polegające na modyfikacji zasad podejmowania dodatkowych zajęć o charakterze zarobkowym, w tym działalności gospodarczej, przez członka Komisji, nie mieszczą się w zakresie opiniowanej ustawy. Ponadto należy zwrócić uwagę, że wprowadzając tę zmianę, Sejm wykroczył poza dopuszczalny zakres poprawki sejmowej i zmodyfikował projekt z naruszeniem

konstytucyjnej zasady trzech czytań i wynikających z Konstytucji regulacji dotyczących inicjatywy ustawodawczej.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 73;

- 46) art. 75 pkt 1, art. 3 ust. 4 i 5 – w dodawanych do ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (zwanej dalej „specustawą COVID-19”) art. 3 ust. 3–8 doprecyzowano zasady świadczenia pracy zdalnej. W ust. 4 i 5 używa się niestosowanych dotychczas określeń „środki pracy” i „materiały do pracy”, zamiast posługiwać się znanymi prawu pracy pojęciami „narzędzia” i „materiały”.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 1:

- a) w ust. 4 wyrazy „Środki pracy i materiały do pracy” zastępuje się wyrazami „Narzędzia i materiały”,
b) w ust. 5 wyrazy „środków pracy” zastępuje się wyrazami „narzędzi lub materiałów”;

- 47) art. 75 pkt 6 – przepisy art. 12b ust. 2–7 dodawane do specustawy COVID-19 budzą wątpliwości co do zgodności z przepisami Konstytucji, w tym z art. 21 ust. 1 (ochrona własności), art. 31 ust. 3 (zachowanie proporcjonalności wprowadzanych ograniczeń w stosunku do korzystania z konstytucyjnie chronionego prawa do własności oraz art. 64 (prawo do własności). Wskazane przepisy przewidują bowiem, że inwestor, który nie posiada do nieruchomości tytułu prawnego (nie posiada praw do dysponowania nieruchomością na cele budowlane) może prowadzić na niej roboty budowlane (np. wybudowanie obiektu budowlanego) bez zgody podmiotu, który posiada do nieruchomości tytuł prawny (np. właściciela), zmierzające do utrzymania ciągłości działania istotnych usług służących bezpośrednio przeciwdziałaniu i zwalczaniu COVID-19. W takim przypadku organ administracji architektoniczno-budowlanej

wydaje decyzję zezwalającą na zajęcie nieruchomości. Abstrahując od wskazanych wyżej zastrzeżeń konstytucyjnych, konstrukcja przewidziana w nowelizowanym art. 12b jest niespójna i tylko pozornie chroni prawa właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę nieruchomości. Po pierwsze ust. 2 pkt 2 tego artykułu nakłada na inwestora obowiązek złożenia oświadczenia o prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, co nie jest równoznaczne ze zgodą właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości na wykonanie robót budowlanych lub zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego, o której mowa w ust. 3. Po drugie nie wiadomo, czemu miałyby służyć dwukrotne zawiadamianie właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości o zamiarze ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na wykonanie określonych robót budowlanych lub zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego, o którym mowa w ust. 4, skoro podmiotom tym nie przysługuje przed wydaniem decyzji żaden środek sprzeciwu, a rozpoczęcia robót nie wstrzyma nawet brak zgody na ich prowadzenie. Po trzecie, zgodnie z art. 12b ust. 5, zawiadomień, o których mowa w ust. 4, nie stosuje się w przypadku, gdy niezwłoczne rozpoczęcie robót budowlanych lub zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego, o których mowa w ust. 1, jest niezbędne dla utrzymania ciągłości działania istotnych usług służących bezpośrednio przeciwdziałaniu i zwalczaniu COVID-19 lub w celu zapobieżenia znacznej szkodzi. Zważywszy, że cały art. 12b stosowany jest tylko w razie konieczności utrzymania ciągłości działania istotnych usług służących bezpośrednio przeciwdziałaniu i zwalczaniu COVID-19, zawiadomienie wydaje się instytucją niemożliwą do zastosowania. Po czwarte, biorąc pod uwagę, jak szerokim pojęciem jest „brak możliwości uzyskania zgody właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości na wykonanie robót budowlanych lub zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego”, może się okazać, że inwestycje będą prowadzone mimo braku prawa do dysponowania nieruchomością, które zastąpi oświadczenie inwestora o braku możliwości uzyskania zgody na wykonanie robót budowlanych.

Propozycja poprawki:

w art. 75 skreśla się w pkt 6;

- 48) art. 75 pkt 7, w art. 15b ust. 1a powinien stanowić nie tyle o „odwieszeniu działalności” warsztatu terapii zajęciowej, co o „wznowieniu działalności”.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 7, w ust. 1a wyraz „odwieszeniu” zastępuje się wyrazem „wznowieniu”;

- 49) art. 75 pkt 9 lit. b, art. 15f ust. 3 i 4 – przepis art. 15f w brzmieniu aktualnie obowiązującym statuuje obowiązek zwolnienia młodocianego pracownika odbywającego przygotowanie zawodowe z obowiązku świadczenia pracy w okresie czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty, wprowadzonego na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 30b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe. Opiniowana ustawa wprowadza wyjątek od obowiązku zwolnienia pracownika młodocianego z obowiązku świadczenia pracy, który w roku szkolnym 2019/2020 realizuje doksztalcanie teoretyczne w III klasie branżowej szkoły I stopnia oraz wyrazi zgodę na realizację zajęć praktycznych w ramach przygotowania zawodowego w okresie czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty. W tym kontekście niezrozumiała jest regulacja dodawanego art. 15f ust. 3, który stanowi, że „przepisy ust. 1–2 stosuje się również w przypadku zawieszenia działalności jednostek systemu oświaty na podstawie odrębnych przepisów w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19”. W związku z tym przepisem powstaje pytanie jakie „odrębne przepisy” dotyczące zawieszenia działalności jednostek systemu oświaty, inne aniżeli przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 30b ustawy – Prawo oświatowe, ma na myśli ustawodawca? Wydaje się, że jedynym aktem, który dotyczy czasowego ograniczenia funkcjonowania lub zawieszenia działalności jednostek systemu oświaty jest Rozporządzenie Ministra Edukacji z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie czasowego ograniczenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (Dz. U. poz. 410, z późn. zm.). Nie wiadomo do jakich podmiotów miałyby znaleźć zastosowanie przepis ust. 3 i w jakich okolicznościach, dlatego proponuje się jego wykreślenie. Jednocześnie proponuje się przeniesienie kwestii uregulowanych w ust. 4 (dotyczących młodocianych pracowników spełniających obowiązek nauki poprzez realizowanie przygotowania zawodowego u pracodawcy, którzy kończą ostatni rok nauki zawodu w pozaszkolnym

systemie kształcenia) do ust. 2. Należy zwrócić uwagę, że kaskadowe odesłania sformułowane w ust. 4 (nakazujące odpowiednie stosowanie ust. 1a–3; w tym odesłanie do ust. 3, który z kolei nakazuje odpowiednie stosowanie ust. 1–2) powoduje, że przepis staje się niezrozumiały. Być może przepis mógłby brzmieć w sposób zaproponowany poniżej.

Propozycja poprawki:

w art. 75 pkt 9:

a) w lit. a:

– ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy młodocianego pracownika, który:

- 1) w roku szkolnym 2019/2020 realizuje doksztalcenie teoretyczne w III klasie branżowej szkoły I stopnia albo
- 2) spełnia obowiązek nauki poprzez realizowanie przygotowania zawodowego u pracodawcy i w okresie czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty kończy ostatni rok nauki zawodu w pozaszkolnym systemie kształcenia

– o ile wyraził zgodę na realizację zajęć praktycznych w ramach przygotowania zawodowego lub przygotowania zawodowego u pracodawcy w okresie czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty.”,

– w ust. 1b wyrazy „ucznia będącego młodocianym pracownikiem” zastępuje się wyrazami „młodocianego pracownika”,

b) skreśla się lit. b;

50) art. 75 pkt 11 lit. b, art. 15ga ust. 9a – przepis przewiduje, że przedsiębiorca składa oświadczenia dołączane do wniosku o dofinansowanie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W związku z tym, że podmiotem uprawnionym do złożenia wniosku o dofinansowanie na podstawie art. 15ga jest osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, lub osoba fizyczna, której przysługuje tytuł prawny do zabytku (może to być przedsiębiorca ale nie musi), należałoby ten fakt uwzględnić w przepisie dodawanego ust. 9a. Ponadto przepis powinien stanowić o odpowiedzialności za

składanie fałszywych oświadczeń, a nie fałszywych zeznań (są to inne typy czynów zabronionych). Pozostałe przepisy ustawy nowelizowanej i nowelizującej w przypadku podobnych oświadczeń posługują się prawidłowym określeniem „odpowiedzialność karna za składanie fałszywych oświadczeń” (por. w szczególności nowelizowany art. 15jc ust. 2 pkt 3, art. 15z zb ust. 11, art. 15z ze ust. 10).

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 11 w lit. b, w ust. 9a:

- a) wyrazy „przedsiębiorca składa” zastępuje się wyrazami „są składane”,
- b) użyty dwukrotnie wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”;

51) art. 75 pkt 12, art. 15gc – w myśl dodawanego do specustawy COVID-19 art. 15gc w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, pracodawca może udzielić pracownikowi, w terminie przez siebie wskazanym, bez uzyskania zgody pracownika i z pominięciem planu urlopów, urlopu wypoczynkowego niewykorzystanego przez pracownika w poprzednich latach kalendarzowych, w wymiarze do 30 dni urlopu. Intencją tego przepisu było zapewne nałożenie na pracownika obowiązku wykorzystania urlopu zaległego, nie wynika to jednak z niego wprost, tak jak wynika to np. z art. 167¹ ustawy – Kodeks pracy.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 12, w art. 15gc na końcu dodaje się wyrazy „, a pracownik jest obowiązany taki urlop wykorzystać”;

52) art. 75 pkt 12, art. 15gd ust. 1 – w myśl dodawanego do specustawy COVID-19 art. 15gd ust. 1: „w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19 (...) wysokość odprawy, odszkodowania lub innego świadczenia pieniężnego wypłacanego przez tego pracodawcę pracownikowi w związku z rozwiązaniem umowy o pracę, jeżeli przepisy przewidują obowiązek wypłacenia świadczenia, nie może przekroczyć dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę”. Przepis ten nie uwzględnia innych niż umowa o pracę

podstaw stosunku pracy (wybór, powołanie, mianowanie) oraz posługuje się określeniem „rozwiązanie umowy o pracę”, podczas gdy prawo do odprawy pośmiertnej związane jest z wygaśnięciem stosunku pracy.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 12, w art. 15gd w ust. 1 wyrazy „w związku z rozwiązaniem umowy o pracę” zastępuje się wyrazami „w związku z rozwiązaniem albo wygaśnięciem stosunku pracy”;

53) art. 75 pkt 14, art. 15jd – dodawany do specustawy COVID–19 art. 15jd przewiduje, że rada gminy, rada powiatu lub sejmik województwa może podjąć uchwałę o odpowiednim stosowaniu przepisów art. 15ja–15jc (dotyczących pomniejszenia opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste oraz odstąpienia od pobierania czynszu najmu i dzierżawy w 2020 r.). Należy zaznaczyć, że wskazane wyżej organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego nie mogą decydować o stosowaniu lub też odpowiednim stosowaniu przepisów ustawowych w określonych sprawach. W związku z tym proponuje się poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 14, art. 15jd otrzymuje brzmienie:

„Art. 15jd. 1. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o:

- 1) pomniejszeniu opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości należącej odpowiednio do gminnego, powiatowego albo wojewódzkiego zasobu nieruchomości w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej, należnej za 2020 r. od podmiotów, o których mowa w art. 15ja;
- 2) odstąpieniu od pobierania czynszu najmu i dzierżawy oraz opłaty z tytułu oddania nieruchomości w użytkowanie przypadających jednostce samorządu terytorialnego za okres kolejnych trzech miesięcy w 2020 r. następujących po miesiącu, w którym dokonano zgłoszenia zgodnie z ust. 2 pkt 2, z tytułu umów najmu, dzierżawy lub użytkowania zawartych na okres co najmniej trzech miesięcy w odniesieniu do nieruchomości należącej odpowiednio do gminnego, powiatowego albo wojewódzkiego zasobu nieruchomości w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21

sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej, od podmiotów, o których mowa w art. 15jb.

2. Przepisy art. 15ja–15jc stosuje się odpowiednio, z tym że:

- 1) zgłoszenie, o którym mowa w art. 15ja pkt 1, wnosi się do właściwego organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego;
- 2) zgłoszenie, o którym mowa w art. 15jb pkt 1, wnosi się do właściwego organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego lub do kierownika samorządowej jednostki organizacyjnej, na rzecz której ustanowiono trwały zarząd na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.”;

54) art. 75 pkt 15, art. 15qb i art. 15qc – przepisy przyznają zarządom województw oraz wójtom burmistrzom, prezydentom miast, uprawnienie do wykorzystania do dnia 31 grudnia 2020 r. dochodów z opłat za zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych i obrót hurtowy tymi napojami, również na działania związane z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 oraz wywołanych nim sytuacji kryzysowych. Należy zwrócić uwagę, że w myśl art. 2 ust. 2 specustawy COVID – 19 ilekroć w ustawie jest mowa o „przeciwdziałaniu COVID-19” rozumie się przez to wszelkie czynności związane ze zwalczaniem zakażenia, zapobieganiem rozprzestrzenianiu się, profilaktyką oraz zwalczaniem skutków, w tym społeczno-gospodarczych, choroby, o której mowa w ust. 1 tj. COVID–19. Dążąc do wyeliminowania ewentualnych wątpliwości co do zakresu zastosowania dodawanych przepisów, a także w celu zapewnienia wewnętrznej spójności nowelizowanego aktu prawnego, proponuje się następującą poprawkę. Podobna uwaga odnosi się do art. 15qd.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 15, w art. 15qb, w art. 15qc oraz w art. 15qd wyrazy „zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 oraz wywołanych nim sytuacji kryzysowych” zastępuje się wyrazami „przeciwdziałaniem COVID–19”;

55) art. 75 pkt 15 – zdanie drugie w art. 15qd specustawy COVID-19, stanowiące, że przepisy dotyczące porozumień między samorządem województwa a powiatem stosuje

się odpowiednio do porozumień, o których mowa w art. 15qd ust. 1 (porozumień między województwem a powiatem powierzających przez samorząd województwa powiatowi prowadzenie zadań związanych z COVID-19) proponuje się skreślić, ponieważ poza tym, że jest ono ogólne, nie zawiera żadnej wartości normatywnej. Należy zaznaczyć, że sprawy związane z zawieraniem porozumień między województwem a powiatem regulują przepisy ustrojowe tych samorządów. Są to przepisy art. 5 ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 8 ustawy o samorządzie województwa.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 15, w art. 15qd skreśla się zdanie drugie;

56) art. 75 pkt 17, art. 15r¹ – przepis przewiduje wyłączenie możliwości potrącenia kary umownej zastrzeżonej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy „w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii”. W związku z tym, że ogłoszenie stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii następuje w konkretnym dniu, przepis powinien stanowić o „okresie obowiązywania” stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, a nie o „okresie ogłoszenia”.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 17, w art. 15r¹:

- a) w ust. 1 użyty dwukrotnie wyraz „ogłoszenia” zastępuje się wyrazem „obowiązywania” oraz po użytych po raz pierwszy wyrazach „stanu epidemii” dodaje się wyraz „ogłoszonego”,
- b) w ust. 2 wyraz „ogłoszenia” zastępuje się wyrazem „obowiązywania” oraz po wyrazach „stanu epidemii” dodaje się wyraz „ogłoszonego”;

57) art. 75 pkt 18 lit. d – w związku z tym, że do umów offsetowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy o niektórych umowach zawieranych w związku z realizacją zamówień o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa na mocy art. 34 ust. 1 tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, wydaje się, że art. 15ra ust. 6 powinien odnosić się również do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 10 września 1999 r. o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw

na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa. W przeciwnym razie przedłużenie terminu wykonywania umów offsetowych, do których stosuje się starą ustawę, nie będzie możliwe.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 18 w lit. d, w ust. 6 po wyrazach „art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1, albo z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 10 września 1999 r. o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 716)”;

albo

w art. 75 w pkt 18 w lit. d, w ust. 6 wyrazy „wynikający z art. 14 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „10 lat”;

58) art. 75 pkt 27, art. 15zq ust. 7 – przepis (dotyczący świadczenia postojowego) stanowi, że wymogu niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do osoby, o której mowa w ust. 4, jeżeli z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Należy jednak zwrócić uwagę, że w ust. 1 w nowym brzmieniu nie ma mowy o wymogu niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu. Warunki, od których spełnienia uzależnione jest uzyskanie świadczenia postojowego przez **osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą**, zostały określone w ust. 4. Biorąc pod uwagę brzmienie ust. 4 pkt 3 oraz ust. 7 powstaje wątpliwość jaka jest wzajemna relacja pomiędzy tymi przepisami. Oba przepisy wydają się określać wyjątki od warunku niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu. Niezrozumiałe jest dlaczego zostały one sformułowane w dwóch różnych jednostkach redakcyjnych. Dodatkowo należy wskazać, że w ust. 4 w pkt 3 mowa jest o podleganiu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu z tytułu wykonywania **działalności gospodarczej** przed dniem 1 kwietnia 2020 r., zaś w dodawanym ust. 7 – o podleganiu ubezpieczeniu

emerytalnemu i rentowemu z tytułu wykonywania **pozarolniczej działalności gospodarczej**. Sformułowanie ewentualnej propozycji poprawki powinno być poprzedzone ustaleniem intencji ustawodawcy we wskazanym powyżej zakresie.

- 59) art. 75 pkt 29 lit. g, art. 15z zb ust. 13 – w przepisie tym ustawodawca wyłącza spod egzekucji sądowej i administracyjnej środki dofinansowania, o którym mowa w art. 15z zb ust. 1. Środki te, w przypadku ich przekazania na rachunek, będą również wolne od zajęcia na podstawie sądowego albo administracyjnego tytułu wykonawczego. W zdaniu drugim art. 15z zb ust. 13 posłużono się sformułowaniem „rachunek bankowy, rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych”. Mając na uwadze art. 49 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, należy stwierdzić, że przez rachunki bankowe rozumie się: rachunki rozliczeniowe, w tym bieżące i pomocnicze, oraz prowadzone dla nich na zasadach określonych w rozdziale 3a rachunki VAT, rachunki lokat terminowych, rachunki oszczędnościowe, rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe, w tym rachunki rodzinne, oraz rachunki terminowych lokat oszczędnościowych, a także rachunki powiernicze. Innymi słowy rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych są rachunkami bankowymi. Jeżeli wolą ustawodawcy było ograniczenie zwolnienia od zajęcia środków przekazanych wyłącznie na takie rachunki, należy skreślić w przepisie wyrazy „rachunek bankowy”. Jeśli zaś zwolnienie ma przysługiwać w przypadku przekazania środków również na inne rodzaje rachunków bankowych, należy skreślić wyrazy „rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych” (samo określenie „rachunek bankowy” jest wystarczające, jako najbardziej generalne).

Ponadto nasuwa się pytanie, dlaczego pominięto w przepisie imienne rachunki członków kas oszczędnościowo-kredytowych? Wydaje się, że nie było to intencją prawodawcy.

W celu wyeliminowania wątpliwości proponuje się, aby w art. 15z zb ust. 13 posługiwać się zbiorczym określeniem „rachunek płatniczy” (przez rachunek płatniczy rozumie się rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy

oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych – art. 2 pkt 25 ustawy o usługach płatniczych).

Analogiczna uwaga odnosi się do dodawanych art. 15zdc ust. 11, art. 15zdd ust. 11, art. 15zda ust. 10 oraz art. 15ze ust. 12.

Propozycja poprawki:

w art. 75:

- a) w pkt 29 w lit. g, w ust. 13,
- b) w pkt 30 w lit. c, w ust. 11,
- c) w pkt 31 w lit. d, w ust. 11,
- d) w pkt 32, w art. 15zda w ust. 10,
- e) w pkt 33 w lit. g, w ust. 12

– wyrazy „rachunek bankowy, rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych” zastępuje się wyrazami „rachunek płatniczy”;

(w tym wariantcie objęto przepisami również rachunki w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-rozliczeniowych)

albo

w art. 75:

- a) w pkt 29 w lit. g, w ust. 13,
- b) w pkt 30 w lit. c, w ust. 11,
- c) w pkt 31 w lit. d, w ust. 11,
- d) w pkt 32, w art. 15zda w ust. 10,
- e) w pkt 33 w lit. g, w ust. 12

– wyrazy skreśla się wyrazy „rachunek bankowy”;

albo

w art. 75:

- a) w pkt 29 w lit. g, w ust. 13,
- b) w pkt 30 w lit. c, w ust. 11,
- c) w pkt 31 w lit. d, w ust. 11,
- d) w pkt 32, w art. 15zzda w ust. 10,
- e) w pkt 33 w lit. g, w ust. 12

– wyrazy skreśla się wyrazy „, rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych”;

60) art. 75 pkt 32, art. 15zzda ust. 2, 3 i 7 – przepis ust. 1 przyznaje organizacji pozarządowej oraz podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, uprawnienie do ubiegania się o pożyczkę na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej. Przepis ust. 2 przewiduje, że wniosek o pożyczkę **podmiot, o którym mowa w ust. 1**, składa do właściwego powiatowego urzędu pracy. Biorąc pod uwagę, że w ust. 1 jest mowa o podmiocie o którym mowa, w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, ale także o organizacji pozarządowej, należałoby ten fakt uwzględnić również w ust. 2, a także w ust. 3 i 7. Innymi słowy przepisy ust. 2, 3 i 7 powinny się odnosić zarówno do podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, jak i do organizacji pozarządowej. Przedstawiona poniżej propozycja poprawki uwzględnia terminologię zastosowaną w art. 15z ustawy nowelizowanej.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 32, w art. 15zzda:

- a) w ust. 1 wyrazy „w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie lub podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 tej ustawy” zastępuje się wyrazami „lub podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie”,
- b) w ust. 2 wyrazy „podmiot, o którym mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „organizacja pozarządowa lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie”,
- c) w ust. 3 zdanie trzecie i czwarte otrzymują brzmienie:

„Przychód organizacji pozarządowej lub podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, w poprzednim roku bilansowym nie może przekroczyć 100 000 zł. We wniosku o pożyczkę organizacja pozarządowa lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, przedstawia w formie oświadczenia wysokość łącznych przychodów osiągniętych w poprzednim roku bilansowym.”,

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Pożyczka wraz z odsetkami podlega umorzeniu na wniosek organizacji pozarządowej lub podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, pod warunkiem, że organizacja lub podmiot będzie prowadzić działalność przez okres 3 miesięcy od dnia udzielenia pożyczki.”;

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że przepis art. 15zzd ust. 7 (dotyczący pożyczek dla mikroprzedsiębiorców), analogiczny do art. 15zzda ust. 7, po nowelizacji nie będzie wymagał złożenia przez mikroprzedsiębiorcę wniosku w sprawie umorzenia pożyczki. W przypadku organizacji pozarządowych i podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, umorzenie pożyczki będzie musiało być poprzedzone wnioskiem.

61) art. 75 pkt 35 – zgodnie ze zmienianym przepisem art. 15zzm zdanie drugie specustawy COVID-19, tryb postępowania o udzielenie dotacji na zadania określone w art. 221 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, sposób jej rozliczenia oraz sposób kontroli wykonywania zleconego zadania określa, w drodze zarządzenia lub uchwały, organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego. Za niedopuszczalne należy przyjąć rozwiązanie zgodnie, z którym organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego będzie określać tryb postępowania o udzielenie dotacji celowej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, sposób jej rozliczenia i sposób kontroli wykonania zleconego zadania. Sprawy te dotyczą bowiem uprawnień i obowiązków podmiotów będących stronami postępowania o udzielenie dotacji celowej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego (podmiotu udzielającego dotacji i podmiotu ubiegającego się o udzielenie dotacji), a te nie mogą być regulowane aktami o charakterze wewnętrznym (taki

charakter będą miały zarządzenia i uchwały organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego). Materia ta powinna stanowić przedmiot aktów powszechnie obowiązujących (ustawy albo aktu prawa miejscowego uchwalonego przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego).

Propozycja poprawki:

w art. 75 skreśla się pkt 35;

62) art. 75 pkt 47 – w dodawanym do specustawy COVID-19 art. 31fa ust. 4 wprowadzono skrót w odniesieniu do wniosku o zawieszenie wykonania umowy o kredyt. W związku z tym, że dalsze przepisy specustawy COVID-19 odnoszą się do wniosków innych niż wniosek objęty ww. skrótem (np. zmieniający art. 31zo ust. 3), a ponadto sam dodawany przepis art. 31fa niekonsekwentnie posługuje się wprowadzonym skrótem (por. art. 31fa ust. 5, art. 31fc in fine) proponuje się zrezygnować z jego wprowadzania.

Propozycje poprawek:

w art. 75 w pkt 47, w art. 31fa:

- a) w ust. 4 skreśla się wyrazy „, zwany dalej „wnioskiem”,”,
- b) w ust. 5 wyrazy „Wniosek, o którym mowa w ust. 4,” zastępuje się wyrazami „Wniosek o zawieszenie wykonania umowy”,
- c) w ust. 6 po wyrazach „kredytodawcy wniosku” dodaje się wyrazy „o zawieszenie wykonania umowy”,
- d) w ust. 8 po wyrazie „wniosku” dodaje się wyrazy „o zawieszenie wykonania umowy”;

63) art. 75 pkt 47, art. 31fc – mając na względzie terminologię dodawanego art. 31fa, proponuje się niżej sformułowaną korektę terminologiczną.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 47, w art. 31fc:

- a) w ust. 1 wyraz „spłatę” zastępuje się wyrazem „wykonanie”,
- b) w ust. 2 wyrazy „z tytułu zawieszenia spłaty” zastępuje się wyrazami „zawieszenia

wykonania”;

- 64) art. 75 pkt 58 – dodawany do specustawy COVID-19 przepis art. 31zy¹¹ przewiduje, że wskazane w nim oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Nie zawiera natomiast stosowanej w takim przypadku klauzuli, określonej w innych przepisach zmienianej ustawy, przewidujących składanie oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, zgodnie z wymogami art. 233 § 6 Kodeksu karnego.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 58, w art. 31zy¹¹ dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Składający oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza w nim klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;

- 65) art. 75 pkt 58, art. 31zy¹² ust. 3 posługuje się pojęciem „turnusu rehabilitacyjnego rolnika”, które to pojęcie nie występuje ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. Biorąc pod uwagę, że przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (w szczególności art. 64) stanowią o „rehabilitacji leczniczej”, w celu zachowania należytej precyzji, proponuje się następującą poprawkę:

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 58, w art. 31zy¹²:

- a) w ust. 3 wyrazy „turnusów rehabilitacyjnych rolników kierowanych na turnusy rehabilitacyjne” zastępuje się wyrazami „rehabilitacji leczniczej rolników”,
b) w ust. 5 po wyrazie „rehabilitacji” dodaje się wyraz „leczniczej”;

- 66) art. 75 pkt 62, art. 31zzk – zaproponowane w analizowanym przepisie rozwiązanie jest osobliwe. *De facto* przywraca ono moc obowiązującą przepisów wykonawczych, które zostały wyeliminowane z systemu prawnego z dniem 1 marca 2020 r. (kwestię tę

reguluje art. 37 pkt 1 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej oraz niektórych innych ustaw). Co więcej, rozporządzenie z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie legitymacji służbowych osób zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej i funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej ma „powrócić” do systemu prawnego **z mocą wsteczną od dnia 10 kwietnia 2020 r.** i obowiązywać do dnia 1 października 2020 r. Dodatkowo należy wspomnieć, że od dnia 8 kwietnia 2020 r. obowiązuje nowe rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 kwietnia 2020 r. w sprawie legitymacji służbowych funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej i osób zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej (nie ma problemu luki w prawie). Dodawany art. 31zzk wprowadza chaos prawny w zakresie przepisów dotyczących wydawania legitymacji. Abstrahując od tego, że zgodnie ze sztuką przywrócenie aktu do systemu prawnego wymaga jego ponownego wydania albo uchwalenia oraz, że nie można przejmować fikcji, że coś co nie obowiązuje – obowiązuje, a obowiązujące – nie obowiązuje, nasuwają się również pytania praktyczne: jak można wydać legitymację z mocą wsteczną, co z tymi legitymacjami, które zostały wydane w oparciu o przepisy nowego rozporządzenia, dlaczego w odniesieniu do legitymacji wydanych 8 i 9 kwietnia 2020 r. znajdują zastosowanie inne przepisy niż do legitymacji wydanych 10 kwietnia 2020 r. Na żadne z tych pytań uzasadnienie projektu nie odpowiada. Zmiana art. 31zzk została bowiem dodana w trakcie prac nad projektem w Sejmie. Jeżeli przepisy nowego rozporządzenia nie są zgodne z wolą prawodawcy należy je zmienić. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby nowela rozporządzenia miała charakter epizodyczny.

Propozycja poprawki:

w art. 75 w pkt 62:

- a) w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „art. 31zzj–31zzl” zastępuje się wyrazami „art. 31zzj i art. 31zzk”,
  - b) skreśla się art. 31zzk;
- 67) art. 82 ust. 1 – przepis wymaga korekty redakcyjnej uwzględniającej, że raty opłaty są wnoszone, a nie dokonywane.

Propozycja poprawki:

w art. 82 w ust. 1 wyraz „dokonania” zastępuje się wyrazem „wniesienia”;

68) art. 84 – z § 34 Zasad techniki prawodawczej wynika, że nie nowelizuje się aktu wykonawczego zachowanego czasowo w mocy przez nową ustawę, chyba że ustawa ta wyraźnie przewiduje taką możliwość. W związku z tym, że podstawą obowiązywania aktu wykonawczego czasowo utrzymanego w mocy jest przepis przejściowy, który utrzymał akt w mocy oraz mając na uwadze, że przepis upoważniający do zmiany rozporządzenia musi być (tak jak każdy przepis upoważniający) zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji (powinien wskazywać organ wydający, zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne), za nieprawidłową należy uznać technikę zastosowaną w analizowanym przepisie przejściowym (posłużenie się na końcu przepisu przejściowego sformułowaniem „i mogą być zmieniane na podstawie ...”).

Podstawą nowelizowania przepisów wykonawczych czasowo utrzymanych nie są zmieniane przepisy upoważniające, ale przepis przyznający kompetencję do zmiany, a więc przepis przejściowy. Skoro tak, to z art. 84 muszą wynikać granice kompetencji prawotwórczej.

Uznaje się, że prawidłowość przepisu czasowo utrzymującego w mocy dotychczasowe rozporządzenia i przyznającego jednocześnie kompetencję do jego zmiany można zapewnić poprzez odesłanie do delegacji, którą należałoby wziąć pod uwagę szukając odpowiedzi na pytania, kto ma kompetencję prawotwórczą, co można uregulować w rozporządzeniu (zakres spraw) i jak ukształtować jego treść (wytyczne), przy czym należy to uczynić inaczej, jak to zrobiono w art. 84.⁴⁾ Przepis art. 84 wprowadza bowiem w błąd posługując się sformułowaniem „na podstawie”. Co więcej, wskazując przepisy, które należy wziąć pod uwagę zmieniając utrzymane w mocy akty wykonawcze, nie wskazano, która wersja przepisu upoważniającego wiąże wydającego rozporządzenie. Na pierwszy rzut oka wydawałoby się, że nowa (po nowelizacji), ale możliwa jest również odmienna interpretacja.

---

⁴⁾ Zob. np. art. 3 ustawy z dnia 4 kwietnia 2019 r. o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. poz. 836). Treść przepisu przejściowego została ustalona poprawką Senatu.

Mając na względzie wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 84 wyrazy „na podstawie art. 10 ust. 4 i art. 16 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 46” zastępuje się wyrazami „w granicach określonych w art. 10 ust. 4 i art. 16 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 46, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”;

69) w art. 101, określającym termin wejścia w życie opiniowanej ustawy, należy wprowadzić zmiany zapewniające spójność w obrębie tego przepisu.

Propozycja poprawki:

w art. 101:

a) w pkt 3:

- w lit. a po wyrazach „oraz pkt 5” dodaje się wyrazy „i 7”,
- skreśla się lit. b–d,

b) w pkt 4 wyrazy „art. 92, który wchodzi” zastępuje się wyrazami „art. 75 pkt 20 i art. 92, które wchodzi”.